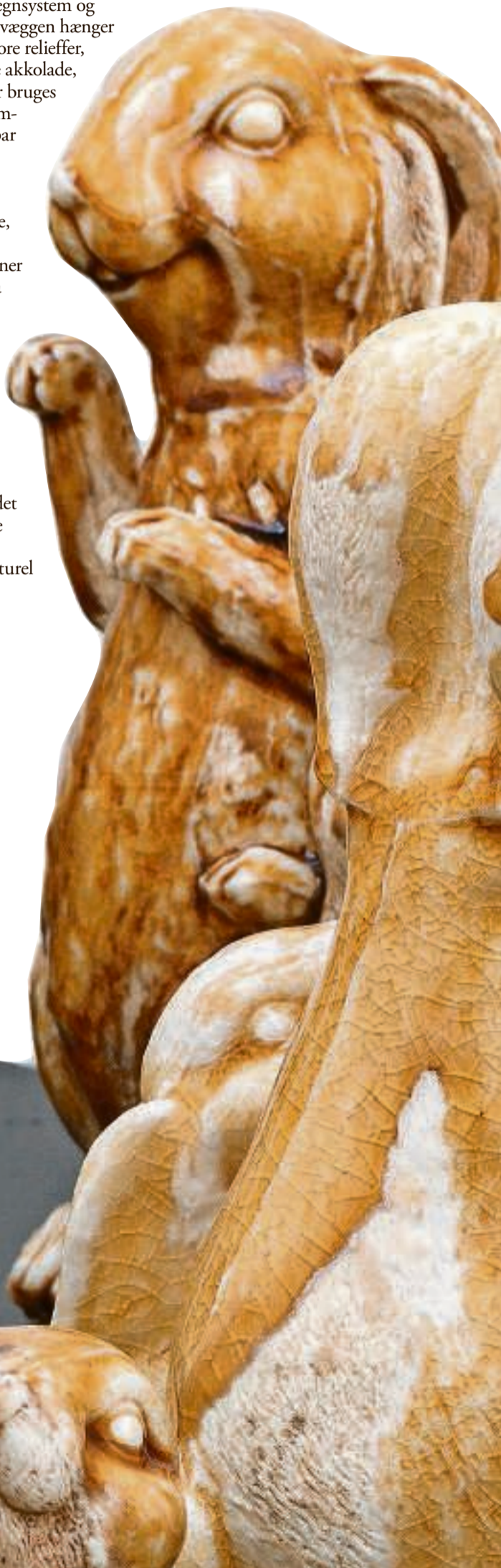

udtjente køleskabe effektivt sætter en særlig stemning i gang: Vi er nede i *mainframe*-computernes dyb og på melankolsk rumfærd i hjemmegjorte cockpits.

Også Marco Spörle tester den svære overgang mellem sprogets tegnsystem og skulpturens taktile rum. På væggen hænger en række flade, menneskestore relieffer, afstøbninger af den såkaldte akkolade, det parentes-agtige tegn, der bruges i musikpartiturer og programmering. På gulvet ligger et par lige så flade skulpturer, en slags indmad, hvis bugtede form nærmest ser ud til at være faldet ud af den ramme, som to akkolader former tilsammen, og som ellers tjener til at holde indholdet fast på dets betydning. Her stikker man hovedet ind i et hoved-pinefremkaldende testlaboratorium, hvor sprog kollapsede, og skulptur opstår, og hvor man mærker, at det fortsat knager stimulerende på kunstakademiet.

For ikke længe siden var det næsten kitsch, men de sidste fem-syv år har menneskekroppen som konkret skulpturel figur fået en ny genkomst i

samtidskunsten. Det kom cirka samtidig og meget naturligt med de spørgsmål om kroppens betydning og placering, der fulgte af vor tids radikalt gennedigitaliserede liv. Dette ser man også spor af på *Afgang*.

Louka Anargyros' *Leatherboys* forestiller to mænd i kulørte racerdragter, der ligger i tæt omfavelse på gulvet; i realiteten en kæmpestor keramisk skulptur. I stedet for de traditionelle sponsorlogoer er dragterne smykket med homofobiske skældsord som *faggot* og *tapette*, som kunstneren har oplevet, så at sige, på egen krop.

På samme måde i Asta Lulu Refns Harlekinskulptur, som består af løsrevne kropsdele støbt i gips, der ligger spredt på gulvet, og hvor de små, kulørte mosaikbrikker, der udgør det karakteristiske harlekinmønster, er påsat så dybt i gipsen, at kostumet glider sammen med kroppen – iscenesat hud, men også den fine membran, der markerer grænsefladen mellem subjektet og den ydre verden.

ELLERS artikuleres det digitale grundvilkår ikke så tydeligt, som det har været tilfældet på de sidste par års afgangsudstillinger. De unge kunstnere har helt droppet at behandle den posthumane tilværelse med iPads, robotter og biotech-udstyr for i stedet at kigge mod dyreriget. Antallet af dyr, der indgår i værkerne, er i hvert fald markant.

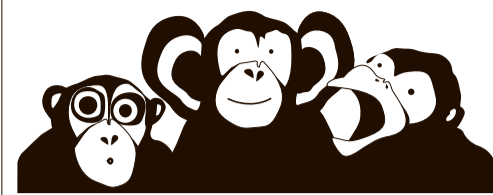
Foruden karper og ål kan man møde Sara Sjölin's gipsafstøbning af en kat siddende på en pude. Hos Frederik Worm er maskotterne i den neoliberale byplanlægningsmodel repræsenteret ved et stort antal gustne porcelænskaniner. Hos Viktor-Emil Dupont Billund indgår et antal 3D-modeller af diverse kropsdele af en ko, mens Kinga Bartis' oliemalerier rummer adskillige heste i måneoplyste drømmelandskaber. At kunstnerne generelt anvender de mest almindelige dyr på vores breddegrader – dem, vi alle har siddet med i skødet eller fodret på marken – bidrager til den *unheimliche* understrøm, der også summer under denne udstilling. I den postanimale verden er dyrene de nye robotter.

Når man noterer sig, at årets *Afgang* ikke rummer mange store armbevægelser, hører det med til historien, at Charlottenborg fik afslag fra Slots- og Kulturstyrelsen til at opsætte Banaan Al-Nassers værk bestående af 20 parabolantener, som skulle have prydet kunsthallens facade. Det havde ellers været en festligt indsparket 'parallelsamfundspakke' i det gennemkommercialiserede offentlige rum omkring Kongens Nytorv, hvor det ellers ikke skorter på storskala-markedsføring af såvel Air France som Liberal Alliance.

Til gengæld kom der en uventet håndsrækning fra direktøren fra AROs i Aarhus, som nu opsætter værket på facaden dér. En lille forsmag på den virkelighed, som venter dimittenderne – både den, som angår den ulige kamp om det offentlige rum, og den, der handler om det kunstliv, som indimellem evner at stå sammen.

Betragter man den udstilling, der faktisk er at se på Charlottenborg, er det samlede udtryk sprødt og lidt skrøbeligt. Måske er der også lidt for mange åbne vinduer, men det er så langt at foretrække frem for det lidt servile udtryk, man nogle gange ser, når de studerende har haft for travlt med at blive 'rigtige kunstnere'. Årets udstilling er både fri og åben. Nu skal de unge testpiloter hurtigst muligt tilbage til laboratoriet og fortsætte eksperimenterne.

PSST...!

Af PETER JOHANNES ERICHSEN

KØBENHAVN har fået en ny musikalsk fontæne, den risler i 18 minutter, men selv i Rom dvæler man vel ikke stort længere ved et springvand. Til gengæld bærer man *Liminality* sprudlende med sig i sindet, for det er komponisten Martin Staunings hensigt med værket. Han har skabt et orkesterstykke, der med sin titel fremmaner grænseværdier, muligheder, der står dirrende på en tærskel, helt modsat, hvis kompositionen havde heddet »serendipity«, lykketraff, et mere gangs begreb i vor moderne kultur, hvor det gælder om at agere på må og få, gøre det til en kunst at kaste noget ud i verden med ophøjet ligegyldighed.

Martin Stauning er 35 år. Alkymistisk tænkende komponister som Hans Abrahamsen, Niels Rosing-Schow og Bent Sørensen har været med til at præge ham i jagten på cisereret skønhed uden at gribe til himmelråbende gestus. *Liminality* lægger ud med den fine sprinklen fra en strygekvarter, men befinder sig i det store orkesters absolutte midte. Med enestående instrumentforståelse udvider Stauning spektret til hele det så virtuost tunede DR Symfoniorkester. Det skete fredag for en uge siden, og det stod den enkelte lytter i koncertsalen eller ved radioen frit for at lade sig beruse eller bortdysse af det krystallinske jordstrygende i Staunings musik.

Med ét betænker man, hvordan moderne fremdriftsmidler har indhentet den flugt, der i gamle dage eksisterede som hastigheder hinsides menneskelig rækkevidde i klassisk musik. Nu kan man med sin bilradio køre om kap med enhver tempobetegnelse. Det subtile i *Liminality* er imidlertid mødet med glasklare forhindringer. Trompetgnister, klokkedryp og klaversmæld bliver alt sammen fortidsøjeblikke, et horn melder om det for længst tabte.

Intet i denne lokkende musik er klar natur, men på forhånd indfanget erindring om sig selv. Grotteklange, sølvranbler, dyreskrig – alt kun i en tilstand af piblen, der velsigner tanken om en åben, betrædelig jord.

Dirigenten Cristian Măcelaru mestrede noget så uventet som et stateligt staccato, når det dukkede op. Det kan godt være, at De fortsat ønsker Carl Nielsens *Helios Overture* nytårsaften, og Poul Ruders' *Manhattan Abstraction* i vinterens hjerte, men med Martin Staunings *Liminality* har De fået et spejlende sølvbånd at følge, glitrende i sindets privateje, indtil De atter i en gunstig stund oplever det omgivet af andre mennesker i en koncertsal.

Nu kan du læse
Weekendavisen
med ørerne

LYDAVISEN.DK